

STAVEU DEL
CASAL DE L'ESTUDIANT
DACCIO I ADMINISTRACIO:
AT DE LA RIBA, 16

ASSOCIACIO DELS
ESTUDIANTS DE L'INSTITUT
ELEMENTAL D'OLOT

estudi

Y I - NÚM. 1

OLOT, 8 FEBRER DE 1934

PREU: 20 CÉNTIMS

Imatges dels Editors

1. A LA JOVENTUT QUE PENSA. — 2. PER COMENÇAR. - LLIÇÓ D'HUMILITAT; Rodolf Llorens.
- 3. EL CASAL DE L'ESTUDIANT; Agustí Viñolas.
- 4. PRO-PISCINA; Doctor Joaquim Danés i Torras.
- 5. PÀGINA DE L'ESTUDIANT. - ESCENES DE CARRER; Marià Trayter. — 6. PÀGINA LITERARIA. - EL CAPTAIRE; Joan Casulà. - AMOROSA; Agustí Viñolas. — 7. NOVES I COMENTARIS. — 8. PÀGINA DEL CASAL. - NOVES DEL CASAL.

Nº 9095.

Les millors XOCOLATES!

Josep Costa

Fàbrica: Vayreda, 10

Despatx: Sant Esteve, 2 i Sant Ignasi, 1
(Xamfrà Plaça de la República)

CAMISERIA
GÈNERES DE PUNT

MERCERIA
NOVETATS

JOAQUIM BENET

FI DE TEMPORADA

Formidable REBAIXA DE PREUS
DEL 1 AL 15 DE FEBRER

Camises home, a **2'50** ptes. - Camises nen, a **2** ptes.

Suèters, Pullòvers i Bruses, senyora, home i nen
del **10** per cent al **50** per cent de descompte

Francesc Macià (Major) 11

O L O T

Donatius dels Editors

PORTAVEU DEL
CASAL DE L'ESTUDIANT
REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
PRAT DE LA RIBA, 16

ASSOCIACIÓ DELS
ESTUDIANTS DE L'INSTITUT
ELEMENTAL D'OLOI

ESFORÇ

ANY I - NÚM. 1

OLOI, 3 FEBRER DE 1934

PREU: 20 CÈNTIMS

Nº: 9095

A la joventut que pensa

Un infant és una esperança. Un jove és ja un fet vivent, un nervi que en la inacció es neguiteja i que s'esforça a fer alguna cosa, sigui la que sigui, però millor ben difícil i sobretot nova. L'encís de fer quelcom que ningú més hagi fet encara, atrau els joves amb una força irresistible.

Nosaltres, estudiantes i estudiants olotins, obeint a aquesta llei imposada a la joventut, llei que obliga a moure'ns, a treballar i a fer feina, no hem volgut defugir-la, no ens ha espantat el sacrifici que porta en si tot esforç; al contrari, potser no ens hauríem decidit a convertir en un fet la nostra idea de donar vida a aquest periòdic, a no ésser pel gust de vèncer totes les dificultats que necessàriament ens ha de portar aquesta empresa que seria inaccessible a nosaltres, si hi hagués alguna cosa que ho fos a la voluntat en acció d'una colla de jovent que creu en la vida i que s'esforça a embellir-la tot vivint-la.

ESFORÇ hem posat, per nom, a la nostra revista; cap altre encapçalament no podíem donar-li més humil, ni que més reflexi la tasca que amb tant d'entusiasme com d'optimisme hem començat; això serà tota la nostra obra: un esforç per a treure'ns del damunt la son o l'esperit de rutina i inèrcia, que el paisatge, el clima o la situació geogràfica entre muntanyes, ens han encomanat; un esforç per a aprendre tot allò que necessitem saber per al perfeccionament moral, intel·lectual i físic de tots nosaltres; un esforç que ens diferenciï d'aquelles joventuts que, no donant-se compte del tresor que té l'home amb la seva intel·ligència i lliure voluntat, han acabat per no poder-se'n servir, ja que per no haver educat ni enfortit aquestes qualitats que ens diferencien de les bèsties, igual que elles viuen inconscientment, que és el mateix que dir que no viuen. Perquè la vida és per a quelcom més, que per a anar passant anys tant còmodament com sigui possible, preocupant-se solament d'evitar tot sofriment al cos i tot esforç a la ment. La vida ha de tenir forçosament una finalitat, una raó d'ésser. Certament que no ens toca a nosaltres definir o explicar aquesta finalitat, que no tothom pot veure igual; però sí que tots tenim el deure de buscar-la i complir-la amb fidelitat.

Per a viure un ideal és necessari prescindir de tot egoisme personal, cercar primerament l'extirpació de tot allò que li és contrari, i després aprendre a viure'l.

Heus ací, doncs, el nostre ideal: propagar la cultura, l'esport i l'honest divertiment, o dit d'una altra manera: educar-nos i enfortir-nos en tots sentits, ajudant-nos els uns als altres.

Per aquest fi vam crear un centre estudiantil, anomenat «Casal de l'Estudiant». Així aplegats tots els estudiants de la ciutat, trobem tot l'esplai que necessitem donar a les nostres activitats. Però no n'hem tingut prou d'això; no hem volgut reduir-nos a un cercle que sempre serà reduït, perquè no tothom estudia; necessitàvem comunicar el nostre optimisme i energies a tots aquells que, si no estudien, pensen, que és una altra manera d'estudiar. A aquest fi redactem aquesta revista que serà portaveu del «Casal de l'Estudiant», però que tractarà de tot el que pugui interessar a la vida espiritual de la nostra ciutat, i en la qual podran escriure tots aquells o aquelles que, simpatitzant amb la nostra empresa, vulguin ajudar-nos, tenint en compte que el nostre periòdic està al marge de tota política, a fi de no ferir els sentiments de ningú i que tots puguem contribuir a la propagació de la cultura en la nostra ciutat.

PER COMENÇAR**Llicó d'humilitat**

Sempre he tingut una certa aprensió envers les revistes de col·legials i de col·legiales.

Sé que l'ofici d'escriptor, més que cap altre, s'aprèn practicant-lo o sigui: escrivint. Sé que ningú neix ensenyat i que cal sacrificar molt de paper innocent abans de fer res de bo. I sé que les revistes que anomeno de col·legials i col·legiales, malgrat llurs pecats originals, són una manera potser única d'estimular els nois a escriure. Res que tempti tant i que enlluerni tant com la lletra impresa. La lletra de motlle atrau i engresca. Escriure per a si mateix pot ésser molt interessant, però massa heroic. Reconec i no vull pas oblidar tot això. No obstant les revistes de col·legials i col·legiales—ja ho he deixat dit—moltes vegades em fan més por que una pedregada seca.

I per què? Perquè sovint en lloc d'ésser l'estimulant a escriure (i si es fa malament dia vindrà que es farà millor) són unes veritables contagiadores de la blederia i de la sensibleria més atrotinades.

Aquestes revistes si no resulten fades, resulten cosa pitjor: deliquescents.

Trobo que resulten massa recarregades de postes de sol i de cuques de llum; d'infantons rosats i de nins i nines; de gentils donzelletes i de tota classe de diminutius i carrincloneries.

Els nois normals, per si mateixos, no ho són ni molt menys, de deliquescents. Però posats amb la ploma a la mà i en el pla transcendental i olímpic de fer *literatura*, ho resulten moltes vegades. No ens surten amb gaire cosa més que: arbrets, floretes i rossinyolets. El caràcter de les revistes de col·legi, a les quals sembla que els sigui defès de tocar cap tema un xic viu i palpitant, amb un xic de sal—i ja no diem de pebre—hi ajuda molt. I el fet que ningú els avisi, ans al contrari, que llurs familiars corrin a llegir-ho ufanosos per tot el veïnat, fa la resta.

Escriure. Sí. I molt i molt i molt. Però cal controlar-ho i incitar a la superació. I que els petits autors no s'engresquin tots sols. Cal molta humilitat i molt de treball. Algú dirà que, als nois, cal admirar-los llurs treballs perquè continuïn i no es desanimin. Cal no tallar-los les ales! Cal no trencar-los les il·lusions en flor! D'acord. Però l'admiraçió que no sigui incondicional i irreflexiva. Si no és així, l'alumne creurà que és un trumfo i no es preocuparà més de tirar endavant. Cal dir-li la veritat. De la millor manera possible. Però que sàpiga la crua realitat. Ensenyar-li que a tot arreu hi ha cent llegües de mal camí a vèncer. Que només a còpia d'esforços les coses s'arriben a fer d'una manera plena.

Tot això no ho dic pas massa directament per als alumnes de l'Institut Elemental de Segona Ensenyança d'Olot. Els conec bé prou, i han donat proves, no d'ésser estudiosos, però sí d'ésser trempats i de no ésser tous o pedants. Si no ho cregués així, quan van comunicar-me que anaven a publicar una revista, els hauria dit, sense embuts, que ho deixessin córrer i que valia més que anessin a prendre el sol i a admirar el blau del cel i el verd de les muntanyes.

La titulen ESFORÇ. Bon títol. D'un esforç constant i vigilant ha d'estar posseït l'alumne aprenent d'escriptor. D'aquest esforç constant i vigilant sé que estaran posseïts els alumnes de l'Institut Elemental d'Olot que ara s'embranquen en aquesta publicació. Solament així aquesta publicació—amb tots els seus defectes que és impossible que no tingui—els serà un immillorable instrument de treball i de superació. Solament així evitaran de caure massa sovint en el que he deixat descrit, segurament d'una manera massa despietada.

El «Casal de l'Estudiant»

Davant la trajectòria empresa pel periodisme olotí de crear solament publicacions de caràcter polític, òrgans de diferents entitats polítiques, hem cregut que era un deure nostre d'estudiants l'anar a la creació d'aquest portantveu dels alumnes de l'Institut Elemental —ahir Col·legi Subvencionat—agrupats en una Associació que anomenem «Casal de l'Estudiant». Arreu de Catalunya i d'Espanya, l'element estudiantil compta amb associacions escolars més o menys ben organitzades i no podíem pas ésser nosaltres una excepció.

Recordo les paraules d'un professor que deia, «les cèl·lules soles són uns éssers sense força; unides, però, formen els teixits i aquests tenen ja consistència.»

Fou aquest esperit d'unió el que ens mogué a fundar aquest Casal. Està regit per una Junta de govern, per als quefers generals. En aquesta Junta s'hi troben dos vocals que assumeixen les funcions de President de la comissió de festes, el primer, i de la de cultura, el segon.

La primera està dividida en dues sots-co-

missions: la teatral i la d'esports, i la segona regeix tot ço que fa referència a la cultura i a l'educació.

Concretant: El «Casal de l'Estudiant» té per finalitat ajuntar en el seu si tots els estudiants sense diferències, procurar-los mitjans de cultura i educació per a la seva ànima, sense oblidar l'educació i la cultura del seu cos.

Deia Plató: «Educació és donar al cos i a l'ànima tota la bellesa de la qual són susceptibles.»

Aquest Casal suara constituït s'ha imposat una tasca per cert ben costosa, encara que no dubtem que podrà portar-se a cap amb l'ajut del professorat del nostre Institut i la unió de tots els estudiants.

Ens cal de moment anar ben agafats de la mà dels nostres professors, com els nens en aprendre de caminar, puix que nosaltres no som res més que nens que aprenen a caminar dintre el camp de la Cultura.

Els el cap, la direcció; nosaltres, el nervi, l'execució.

AGUSTÍ VIÑOLAS

Pro-Piscina

De l'allocució que pronuncià el Doctor Joaquim Danés i Torras, en la vetllada de propaganda. Organitzada, al Teatre Principal, el dia 20 de Gener passat, per la Comissió encarregada dels treballs preparatoris i de construcció de la Piscina pública de la Ciutat d'Olot.

«Tots els pobles del món, més civilitzats i forts, i que han deixat un rastre més perdurable en el transcurs de la història, s'han preocupat sèriosa i de la salut del cos i del millorament de les races.

Heus ací Grècia, la grandesa de la qual—de tres mil a dos mil anys enrera—culminada en els temps d'Alexandre Magne—s'extengué a tot el món aleshores conegut, al S.O. de l'Àsia, al N. de l'Àfrica i al S. d'Europa, amb factories i colònies per tota la Mediterrània, fins a Marsília, Rodas i Empòritan.

Hom sap que el poble espartà tingué un legislador, Licurg, les lleis del qual, a fi de promoure l'amor patri i la grandesa d'Esparta, arribaren a arrencar o gairebé suprimir l'amor maternal, en la selecció dels infants, curant només dels fills la robustesa i fortitud dels quals prometia uns ciutadans sans i va-

lents, mentre es precipitaven daltabaix de les cingleres del mont Taigete tots els fills malal·tissos i febles.

Així mateix la famosa ciutat d'Olimpia, amb els cèlebres jocs quadriennals, on al costat dels savis, filòsofs i matemàtics, líterats i artistes, sorgien també els atletes, les lluites dels quals no eren cap espectacle ni cap divertiment, sinó una emulació, ètnica i estètica; i encara avui podem extasiar-nos davant de l'anatomia de l'obra de Fidies, davant d'un Apol·ló adolescent, davant del gest d'un discòbol.

Heus ací Roma, senyora i rectora del món civilitzat, dos mil anys enrera, en l'imperi del Cèsar Octavi August. Aquella noblesa dels jocs olímpics s'ha pervertit en la sang inútilment vessada a l'amfiteatre. Poble bèl·lic i conquistador per excel·lència, saluda al Cèsar a l'hora de morir. No, però, sense que els

poderosos i els grans renunciessin a les emocions que també podien enfortir-los i al culte de la pròpia bellesa corporal: les carreres de bigues, trigues i quadrigues, les termes i els banys, i els simulacres navals, i les lluites dels carros de guerra en el Circ Màxim, encara que sigui amb la vergonyosa alternança de les lluites sanguinàries, dels homes amb els homes, i dels homes amb les feres.

Però Roma es va prostituir; i aquest embrutiment dels homes i dels pobles portarà més tard tot un seguit de segles en els quals, ^{la} destrucció de les restes de l'imperi, tant per la irrupció dels barbres des del nord-est i dels musulmans des dels països del sur, com per la imposició de la sociologia cristiana i, més tard, les interminables epopeies de la reconquesta, Ens trobem avui amb tot un seguit de nacionalitats mig malaltisses, de pobles febles, de races degenerades en una promiscuïtat confusionària, on encara les primícies d'una nova civilització no pas massa ben entesa acabarà els estralls, amb malalties d'importació i tòxics de tota mena, amb la febre del viure cada vegada més intensiu de les grans ciutats, i amb tot un martiri de complicacions i de neguits, que han de situar-nos molt lluny d'aquella simplicitat paradisiàca dels temps de més naturalesa i de més ègloga.

Els metges som, precisament, qui millor pot veure a cada passa la decrepitud precoç del cos humà; que no és més que una despulla i una desferra; una paròdia humiliant i ridícula de la bellesa de conformació representada en les estàtues hel·lèniques.

No és pas, doncs, estrany que hàgim convertit en dogma aquell lema llatí que diu *salus populi suprema lex est*, la salut del poble és la suprema llei; perquè aquesta paraula *salus* cal aquí interpretar-la en un múltiple sentit, objectiu i simbòlic: la salut és la pau de l'esperit; la salut, és l'equilibri; la salut, és la justícia, és la llibertat, és la confraternitat dels homes; la salut, és igualment la integritat i la normalitat corpòria i física; és la gallardia i la gentilesa del cos humà; és l'enginy, i el talent i la força; és l'estètica i la bellesa; és la perfecció de la raça.

Encara, però, als temps actuals, trobarem un home que se n'ha ocupat, potser un xic massa. Al·ludeixo el promotor de la llei alemanya d'esterilització forçosa. Però aquesta llei ha estat potser una altra passa en fals d'un home que aquí hem de mirar amb mals ulls, perquè és al cap d'avall un dictador, com qualsevol altre; i dictador, ja vol dir un home que per un o altre cantó té de violentar el poble, usurpar-li la llibertat i coaccionant-lo, i subjectant-lo a les pròpies arbitriïtats, no sempre encertades.

Es Hitler, del decret del qual pensem—com dels certificats prematrimonials—que difícilment s'ha de portar integralment i d'una manera eficaç a la pràctica; i difícilment l'han de menar a la consecució d'aquell ideal seu, contra iictori. que per un costat voldria aconseguir el millorament de la raça germànica i per l'altre costat ja té posat al pensament la monstruosa gestació d'una altra gran guerra.

I aquí tenim un cas d'aplicació d'aquell refrany casolà que diu que *els extrems, es toquen*. De Licurg a Hitler ja no hi ha més que una petita distància. La llei espartana arribava a ferir ço que de més noble i espiritual té l'espècie humana: el sentiment que és gairebé la cosa més objectiva de totes les nostres abstraccions; l'estimació maternal; que no solament és pròpia de les nostres mares, sinó que—per garantia de la perpetuació de les espècies—fins instintivament es desperta, fort i heroic, en les misèrrimes bestioles. Així mateix la llei germànica actual ens ha sorprès a tots, com una cosa impossible, imaginària i grotesca, i decididament inhumana i impracticable; només un dictador podia patrocinar-la.

Són dos extrems que es toquen, i per doctrinals que semblin mai no seran totalment eficients per a l'abelliment de l'home i el millorament de la raça; i contra d'ells s'aixecarà sempre la raó, l'esperit i el sentiment, perquè millorar l'home no vol pas dir ni destruir-lo, ni deshumanitzar-lo.

I aquí vé com anell al dit la propugnació pels procediments de més eficàcia immediata i de més lògica.

Són l'educació del cos, com s'educa la intel·ligència; són la cura corporal, com es té cura de la formació d'esperits selectes. És el conreu de la forma i de la gràcia, com es conrea el lèxic i el bon gust i les abstraccions anímiques. És la cultura física, incorporada a tot arreu, des de l'escola a la caserna, en els pobles civilitzats, als programes de la més idònea ensenyança.

No és el futbol d'un professional, ni l'esport en forma d'espectacle, que són un altre plat fort de les nostres passions. Diríem que allà on l'espectacle comença, és allà mateix on la cultura física ben entesa gairebé s'acaba.

Es l'excursionisme, prudentment menat; és la gimnàstica; és la cacera; són els esports de joc i esbarjo, que tenen l'avantatge d'atraure els adolescents, sense que se'n adonin; és la natació; és el sol, i és el camp, alternats amb la nostra irremeiable mixtura mefítica urbana. Ho serà aquesta Piscina, a Olot, ciutat massa enclosa entre muntanyes, que li cal obrir el pit als aires del cel, respirant-los amb fortes bocades, damunt d'uns arenys assolellats i des del

xípolleig de l'aigua fresca. El gran Homer diu en un dels cants de la Iliada, que quan el sol cada matí surt del bany de l'Oceà, surt radiant i vermell de foc, i amb una tebior que obre els pits a l'esperança; així mateix, la popularització i la vulgarització del bany col·lectiu i públic, a Olot, obrint un nou camí a la jovenalla que puja, ens ha de fer pensar en una pròxima generació forta i puixant, plena de salut i radiant de gallardia.

Alguns han dit—prejutjant les coses, i aferats a la tradició—que la Piscina obriria un portal més als desvergonyiments i a la immoralitat, a casa nostra. Jo crec que no; que la Piscina serà el que siguin els olotins, com els pobles tenen només els governs que es merei-

xen; si els olotins portem a dintre un cos malktís i una ànima perversa, podran donar-s'hi la immoralitat i la perversió; però encara la culpa no serà de la Piscina, sinó solament nostra i ben nostra; però si continuem en els bons costums, dels quals fem gala, i si perseverem en la nostra tradicional sensatesa, aleshores la Piscina no serà més que un nou camí de perfeccionament físic i corporal, i per molt materialista que pogués semblar aquesta pretensió única cal sempre tenir present que també han estat els llatins els que ens han deixat el lema que diu *mens sana in corpore sano*; si el cos és prou sà i prou fort, ens porta infal·liblement a la salut de l'ànima, i a la salut i la fortitud de la intel·ligència.»

Pàgina de l'Estudiant

Escenes de carrer

Un carrer estret, cases ruïnoses plenes d'esquerdes, portes baixes de fusta consumida.

Cases que regalimen humitat, cases que respiren repugnància, cases de misèria, cases d'aspecte sòrdid, amenaçador, inhospitalari.

Cases que no han sentit mai la manyaguera voluptuosa de l'astre que és vida i que és alegria, cases que no han vist mai un raig vivificador del sol que és llum i poesia.

Cases en apariència inhabitades i d'on, no obstant, surten éssers humans.

Es el gran món obrer, és el gran esperit de treball reduït a la situació més deplorable. Una ànima immensa en un carrer petit.

Carrer de fam i malties. Hi ha misèria. Però, dissortadament, no hi manca un casot, una cova, un veritable cau font de corrupció, lloc inutilitzador, moralment i materialment, dels éssers desgraciats que el sovintegen. Un Casalot amb un taulell atrotinat, amb prestatges plens de botelles de vi i de licors, amb bancs i taules.

Bancs i taules on juguen, en un lamentable caos, homes que han treballat tot el dia per quatre pessetes (dues per a mantenir la família famolenca i dues per a la taverna i altres vicis) i homes que han vagabundejat tot el dia.

Homes treballadors amarats de l'esperit de sacrifici que imposa la contemplació d'una carona d'infant afamat, dels ulls tristos de la muller o de la muda interrogació del vell pròxim a desaparèixer.

Homes cansats i esgotats pel treball que

troben en la taverna un paradís, el somiat petit repòs. En ella hi troben «societat», companyonia, amics. Com a éssers humans que són, són eminentment sociables i els cal «societat», sigui on sigui i com sigui.

Homes rudes, espardenyes i gorra, mirada incerta, cames vacil·lants, intel·ligència fosca encara que no morta: catalèptica. Efectes de l'abús immoderat i constant de vi.

Vi, dolç verí, dolcíssim nèctar que calma temporalment la sed.

Sed de què? Sed d'oblidament, sed d'embragament, sed de no voler recordar, sed de voler esfumar completament la visió tràgica de la realitat que es deixa a casa.

Vi: minador invisible de l'ésser que li ret tribut de manera desenfrenada.

Vi: que destrueix interiorment i exteriorment l'home que n'abusa. Efectes terribles! Ofuscació de la intel·ligència i per tant obstacle per a poder exercir lliurament i conscientment les altres funcions de l'home.

I embriagat, l'home, perd els estreps. I vénen les escenes de família impossibles de descriure. I ve el daltabaix de la llar. I l'infant puja i creix com una canya que, al menor buf de mal vent, si no queda arrencada de soca i arrel, almenys queda ajupida i aplanada. O puja—l'infant—com una flor que va perdent els pètals un a un. I queda sense educació i perd els sentiments humanitaris i totes les qualitats que el distingien de les bèsties.

Cruentes realitats!

MARIÀ TRAYTER

Pàgina Literària

EL CAPTAIRE

*Per allà l'horitzó en acabar el dia,
una ombra difusa és l'únic que es veu.
Es va acostant cap al mas tot fent via,
un captaire que tot el món és seu.*

*Ell ve de totes les ciutats i viles,
de tots els pobles i de tot camí.
Ve de lluny, lluny, i de totes les vies,
de la muntanya al blau del mar sens fi.*

*Truca la porta amb mà ben insegura.
Pensa:—potser que em treguin del davant!
Pensa: potser amb la gent que ja remuga,
perquè s'està a la porta el caminant.*

*Ja li diuen: podeu entrar bon home.
Respon: és veritat o us en mofeu?
—Ací podreu menjar i dormir en bona hora,
si voleu treballar el nostre canreu.*

*Es queda i dona consells tot el dia,
des del que és marrec al mosso més fet.
Coneix masses coses d'aquesta vida
per no enjudiciar cada cas concret!*

*Malgrat que ell mira de corregir amb solta,
al mas, hi fa nosa, ell ja ho veu.
Diu tot posant-se el sarró altra volta:
Camina caminant que el món és teu!*

JOAN CASULÀ I VILANOVA

(Primer premi del concurs literari, organitzat pel
Col·legi Subvencionat d'Olot; curs 1932-33.)

AMOROSA

*Ocellet preuat que voles amb joia
per l'immens espai en cerca d'amor,
si ma aimia veus gentil i alegroia,
estampa en sa faç un bes de dolçor.*

*Si la veus que plora, deixa-la i tornes.
Si la veus que riu, no li diguis res.
Només si està trista, me la conhortes.
Li dius que el meu cor tan sols per a ella és.*

*Li dius baix baixet, quan ningú ho vegi,
això que, de cor, ara et vaig a dir:
Que pel nostre amor ella no sofreixi,
que encara i sempre l'espero ací.*

AGUSTÍ VIÑOLAS I ROURA

(Segon premi)

Noves i Comentaris

Hem de remarcar i d'agrair l'acte del senyor Iglèsies—president de la Comissió de Cultura de l'Ajuntament que acabà el seu comès el dia primer de febrer—l'haver-nos proporcionat gratuïtament el local en què està instal·lada l'Associació d'Estudiants d'Olot.

Els estudiants de cinquè i sisè curs de l'Institut Elemental tenen a bé palesar, per mitjà d'aquestes pàgines, llur agraïment als diputats per a aquesta circumscripció, com també al senyor Ayats per haver-se interessat per la solució del cas en què es trobaven.

ORQUESTINA

JAZZ COSTA

S'ofereix al públic

Per encàrrecs: Fluvià, 11

OLOT

Diumenge passat, s'exposà al públic el nou material escolar amb què compta l'Institut. Passà per l'Institut un nombrós públic, el qual pogué admirar la gran quantitat i la qualitat del material instructiu.

Aquesta setmana encara n'ha arribat més i també força valuós. Una col·lecció de mapes d'Història, una màquina pneumàtica, etc., etc.

Tenen molt d'èxit les sessions de projeccions i de cinema que es donen a l'Institut.

El proppassat dimecres, els alumnes de cinquè i sisè curs de l'Institut féu una excursió a Finestres acompanyats pels professors: Sanz, Llorens i Guzmán. Passaren per Fontpobre, Sant Jordi, Puigsallança. Arribaren fins a dalt del Castell des d'on es veu un panorama esplèndid i imponent. El descens es féu passant per Santa Pau, tan interessant històricament. Fou una excursió en la qual es féu exercici de debó, ja que la caminada fou força llarga. El senyor Sanz féu una sèrie de consideracions d'Història Natural—Geologia i Botànica, principalment—de les quals els alumnes de sisè pogueren recollir coneixements molt profitosos per a llurs estudis.

Una exposició de pintura molt interessant resultà la de V. Solè Jorba, a la Sala Vayreda. Hem vist amb satisfacció com en la producció d'enguany, aquest artista infatigable, s'ha superat d'una manera extraordinària. En aquesta

exposició s'ha vist com ha adquirit ja una personalitat pròpia i ben definida. Cal remarcar, entre altres, el paissatge «Tardor» d'una harmonia i bellesa delicioses, «Gitanos», d'una gamma de colors molt agradable, i sobretot uns quants temes de mercat, els quals ja ens té acostumats, realitzats amb mà mestra.

Com a començament d'una sèria de conferències que tenia ja anunciades el claustre del nostre Institut, el proper dimecres dia 7 de febrer, a les set del vespre, el director senyor Miquel Colomer donarà la conferència que li havia pregat que donés el «Casal de l'Estudiant». Tindrà el caràcter de divulgació científica i versarà sobre «Astronomia popular».

La conferència serà pública i hi és invitat tothom. Donada la personalitat del conferenciant i l'interès del tema és d'esperar que assolirà un gran èxit.

Segurament cada dimecres un professor o altre en donarà alguna de conferència pública.

El professor de literatura, enguany també organitza un altre concurs literari entre tots els alumnes de l'Institut. Els premis seran de molta més importància que l'any passat. Ja donarem més detalls sobre aquest certamen. I segurament per les pàgines d'ESFORÇ passaran els treballs premiats i els més meritoris.

Dos dies més tard que a Barcelona s'ha projectat a la nostra ciutat l'important film de Kurt Bernhard «El Túnel», junt amb la divertida comèdia «O todo o nada».

El més nou en camises «ZANOTTI»
i colls planxats

Camiseria Pujolar

El dia 1er. del corrent, prengueren possessió de l'Ajuntament, els consellers electes i la Comissió Permanent quedà constituïda de la següent manera:

Alcaldia: Ferran Casabó i Molar.

Finances: Josep Coll i Martí.

Governació: Joan Sellas i Cardelús

Cultura: Lluís Casademont i Colomer.

Foment: Manuel Legares i Gallifa.

Els desitgem un feliç encert en la seva actuació.

Pàgina del Casal

Noves del Casal

El Secretariat del «Casal de l'Estudiant», en començar aquesta secció que li ha estat encomanada, saluda els benivolguts lectors d'aquestes planes i l'opinió ciutadana en general i saluda amb l'esperança plena que, a més d'acollir afectuosament la present salutació de ritual, sabran convertir-se en col·laboradors de l'obra que ens hem emprès. No cal dir com acceptarem amb satisfacció totes les indicacions que se'ns faci i mirarem d'atendre-les per poc que es pugui.

Hauriem volgut donar en aquesta secció més detalls dels que ens són possible donar avui. De totes maneres volem que una altra vegada sigui millor estructurada.

En aquesta secció hi haurà: Les noves de l'Entitat. Resums dels acords de les Reunions Aclariments. Carnet de la correspondència. Crònica mensual. Comentaris, reportatges i enquestes referents a l'Entitat. L'Actuació del Secretariat. Avisos, comunicats i disposicions.

Reunions:—La primera tingué lloc el dia 21 de desembre de 1933, a la Sala de Permanències de l'Institut Elemental. Es discutí a bastament el projecte de Reglaments de l'entitat, els quals havien estat elaborats per una comissió especial. No fou possible en una sola reunió acabar la discussió dels Reglaments. I a la tarda del mateix dia es continuà i s'acabà la seva aprovació. Acte seguit es passà a elegir la Junta de Govern la qual queda constituïda com segueix:

President: Agustí Viñolas i Roura.

Tresorer: Josep Canal i Alberola.

Secretari: Lluís Armengol i Prat.

Vocal 1er.: Dolors Campderrich i Hostench.

Vocal 2on.: Montserrat Fontfreda i Blanco.

En una altra reunió es formaren les Comissions que anem a detallar:

De Festeigs:—President: Dolors Campderrich; Vocals: Rossend Bosch, Concepció Casabó i Joan Prat.

D'Esports:—President. Dolors Campderrich; Vocals: Joaquim Llongorriu, Vicenç Jaume i Dolors Avellana.

Dramàtica:—President: Dolors Campderrich; Vocals: Joan Casulà, Josep Ayats i Angela Camps.

De Cultura:—President: Montserrat Fontfreda; Vocals: Marià Trayter, Jaume Baborés, Pere Bartrina i Carme Roqué.

De Finances:—President: Josep Canal; Vocals: Jaume Prat. Fermi Hostench, Dolors Agustí i Teresa Badia.

En una altra sessió s'examinaren diversos dictàmens de les Comissions de Cultura, de Festeigs i d'Esports. El de la Comissió de Cul-

tura feia referència a la creació del portantveu avui és una realitat.

La redacció del periòdic ESFORÇ quedà nomenada de la següent manera: Rossend Bosch, Agustí Viñolas, Josep Canal, Vicenç Jaume, Marià Trayter i Montserrat Fontfreda.

Per tal de posar més al corrent als nostres lectors de la tasca que es porta a cap, donarem una impressió brevíssima dels treballs de les Comissions.

La de Festeigs està materialment ocupada en l'estudi i planejament de la *Festa de l'Estudiant* que es celebrarà el dia 7 de Març. La d'Esports organitza diferents partits de Futbol i de Basquetbol, d'aquest últim ja hi ha equips femenins.

La de Cultura té diversos projectes força interessants i alguns d'immediata realització.

La Dramàtica està ocupada també amb la *Festa de l'Estudiant*. Sembla que, dins el programa, s'hi inclourà alguna obra de Moliere.

I la de Finances té feina feixuga per tal de regularitzar la marxa i els comptes de l'entitat.

AVIS

Es convoca a tots els socis del «Casal de l'Estudiant» a l'Assemblea General que tindrà lloc demà, diumenge, a les onze en punt del matí, al seu Estatge (Prat de la Riba, núm. 16 «Hospici» 2on. pis).

Ordre de la reunió: Aprovació de l'acta anterior. Dictamen de la Comissió de Festeigs. Id. de la Comissió de Finances. Id. de la d'Esports. Precs i preguntes.